

Fredrik Norberg

SC322
2024

**Dalaröbon: Grosshandlaren
Fredrik Nikolaus Abraham Norberg (1874-1946).**

Fredrik var far till 7 barn^o

Fredrik Norberg f. 1874 d. 1946

Per Fredrik	f. 1901	d. -	(bosatt i Argentina)
Nils Kjell	f. 1902	d. 1955	(bosatt på Dalarö)
Anna Lisa	f. 1904	d. -	(bosatt på okänd ort i USA)
Knut Hans	f. 1906	d. -	(bosatt på okänd ort i USA)
Artur	f. 1916	d. 1999	(bosatt på Dalarö)
Gurli	f. 1907	d. 2007	(bosatt på Dalarö)
Börje	f. 1922	d. 2007	(bosatt på Dalarö)

Fredrik Nikolaus Abraham Norberg	1874-11-11
<u>Alma Bengtsson</u>	1878-04-15
<u>Per Fredrik</u>	1901-07-08
<u>Nils Kjell</u>	1902-12-28
<u>Anna Lisa</u>	1904-03-10
<u>Knut Hans</u>	1906-01-16
<u>Artur</u>	1916-01-03

19160103-1212
Norberg, Artur
Runmaröv 62 130 54 Dalarö
Död 1999-04-15.
Folkbokförd i Dalarö, Haninge kn (Stockholms län)
Född 1916-01-03 i Dalarö (Stockholms län)
Änkling (1994-06-02).

19200312-1205
Vesterberg, Gurli
Bergsvägen 15, Ösmo
Död 2007-10-18.
Folkbokförd i Ösmo-Torö, Nynäshamn
Född 1920-03-12 i Dalarö (Stockholms län)
Änka (1978-11-06).

19221109-1232
Norberg, Börje
Odinsvägen 18, Dalarö
Död 2007-04-24.
Folkbokförd i Dalarö-Ornö-Utö, Haninge kn
Född 1922-11-09 i Dalarö (Stockholms län)
Änkling (2000-11-04).

19021228-123
Norberg, Nils Kjell
Bommen 1.
Död 1955-07-05.
Kyrkobokförd i Dalarö, Dalarö kn (Stockholms län)
Född 1902-12-28 i Värnamo (Jönköpings län)
Gift man (1949-07-09).

Bild från ca 1918.

Fredrik Norbergs Speceri- och diversehandel på Odinsvägen 11, Kvarteret Gasten.

Affären på bilden grundades omkr. 1889 av Viktor Jansson och övertogs sedan av Carl Carlsson. I början av 1900-talet uppfördes en ny affärsbyggnad på Odinsvägen 19. Dit flyttade Carl Carlsson sin affärsrörelse. Affären på Odinsvägen 11 övertogs då av **Fredrik Norberg**. Fredrik drev affären till 1945, då den övertogs av sonen Nils Norberg.

Mer om bilden
på nästa sida.

Forts. Fredrik Norbergs Speceri- och diversehandel på Odinsvägen 11.

Fredrik Norbergs Speceri- och diversehandel försålde bl. a. specerier, charkuterivaror, kaffe, konserver, bosättningsartiklar, fiskeredskap, vykort, oljor och bensin m. m. Tre personer är anställda i affären.

På bilden ser vi Hugo Dalberg i vit rock, han var bokhållare hos Runar Carlsson och på trappan längre bort står affärsinnehavaren Fredrik Norberg och intill honom frisören Carl Rollenhagen som alltid gick i hatt. Mannen med keps är okänd.

Ur kommunalprokoll^o

Ansökan om tillstånd till försäljning av rusdrycker **1903**.

Handlaren Fredrik Norbergs föredrog att i hans handelslokal, på Odinsvägen 11, få försälja vin till afhämtning till ett belopp* af 2/3 liter, samt maldrycker till minsta belopp af 2 liter. Nämnden beslöt att, alldenstund ifråganämnda handelslokal är uppförd i strid mot Byggnadsnämndens förbud och saken hänskjuten till laga forum för rättslig behandling, icke tillstyrka dessa ansökningar.

* Belopp står i detta fall för volym.

Nämnden säger nej 1903 till försäljning av rusdrycker.

1904 föredrogs Handl. F. Norbergs ansökan igen om försäljning af denaturerad sprit. Tillstyrktes bifall.

Se även bild 90 avseende krav på årlig ansökan.

Det förklarar varför det finns många flaskorna i hyllan, när den här bilden togs ca 1910.

Ur kommunalprotokoll°

1905

Föredrogs Handl. F **Norbergs** ansökan om tillstånd att till afhämtning få försälja vin och öl från 1 nästa Januari och tills vidare.

Kommunalnämnden tog denna ansökan i öfvervägande och beslöt på den grund att i Maj månad förlidet år alla Handlanden på platsen frivilligt förbundet sig att, till en början på ett år, upphöra med all försäljning af öl i sina resp. handelslokaler och denna öfverenskommelse ännu är gällande och denna förändring tillika med det ordnande af ölförsäljning på platsen samtidigt med ölhandelns upphörande i bodarna ägde rum, visat sig vara till gagn, men ett bifall till ansökan skulle bli början till återgång till det gamla systemet med ölhandel i alla handelsbodars hvars upphörande förlidet år helsades med stor tillfredsställelse enhälligt afstyrka bifall till ansökan om ölförsäljning.

Vid kommande försäljning af vin afstyrktes för närvarande bifall till ansökan härom, men ansåg Nämnden att, derest serskild ansökan därom senare inkommer tillstånd därtill böra kunna tillstyrkas i likhet med föregående år för tiden 1 Maj-1 Okt.

Tillstyrkan av Fredrik Norbergs ansökan om fortsatt försäljning av vin och öl.

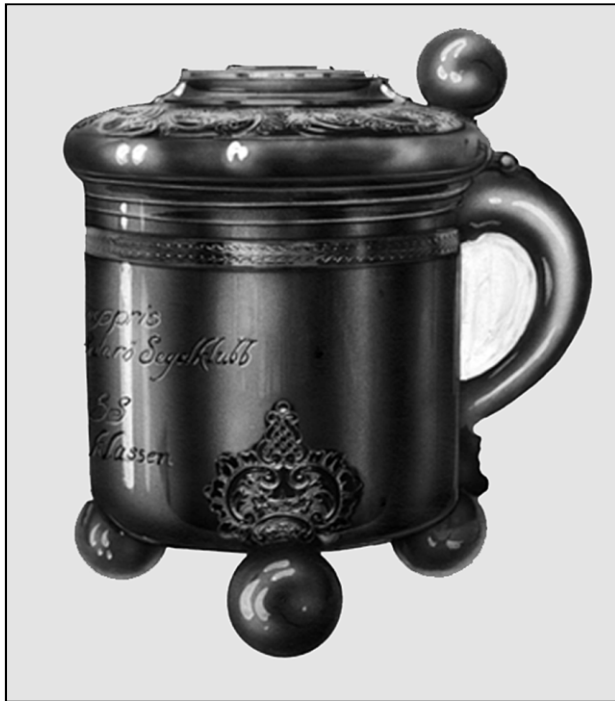

Ansökan lämnades sedan in varje år och tillstyrktes.

Fredrik Norberg fotograferad 1904 i Grimbergs fotoateljé.
Han var då 30 år.

Dalarö segelklubbs vandringspris för volontärkappseglingar.
Dalarö segelklubb var verksam mellan åren 1904-1916.

Vid K.S.S.S. seglingar söndagen den 2 juli 1916 vid Bogesund, skänkte Dalarö segelklubb sitt vandringspris till klassen "Snäckor".

Vid tävlingarna var många kända dalaröbor med i startlistorna.
Man kan läsa namn som Gustaf Berg (sonson till Carl Gustav Berg, Smådalarö), Nils Östman*, Adolf Utterman (brorson till Tilda Utterman), Axel Martin, J. A. Westerberg (kronolots), Wahrnberg, A. Wahrenberg, **Fredrik Norberg**, J. Husberg, H. de Champs, A. Rosenqvist och F. Dubois m. fl.

Klass V. Öppna skärgårdsbåtar. Klassflagga gul. Start 11,45 f. m.							
<i>Banan 1 gång.</i>							
21	Två bröder, Hedman.....						III
22	Blåklint, A. Martin.....						
23	Vivan, K. A. Wahlström.....						
24	Vivan, J. A. Westerberg.....						
25	Arla, Anton Jansson.....						
26	Gräce, Helge Eklund.....						II
27	Kullerbytte-Jöns, K. Appelgren.....						I
28	Alrik, Fredrik Norberg..						

Startlista 1904.

FREDR. NORBERG

Konserver och delikatesser.

Kaffeblandningen „Record“

alltid nyrostad. Riks. 14.

När denna annons skrevs 1908 hade Fredrik Norberg sin affär vid Odinsvägen 11. Speceri- och diversehandel försålde specerier, kaffe, konserver, delikatesser, charkuterivaror, bosättningsartiklar, fiskeredskap, vykort, oljor och bensin m. m. Tre personer är anställda i affären.

Kaffeblandningen Record

Omkring sekelskiftet 1900 kan man börja betrakta kaffet som en svensk nationaldryck. Vid denna tid ökade kaffeimporten till Sverige drastiskt, från drygt 12 000 ton 1881 till 37 000 ton 1913.

Det är ca. 110 år mellan dessa foton.

Början av 1900-talet.

Fredrik Norbergs lanthandel och därefter sonen Nils Norberg som fortsätter till 1953.

2023.

2006.

2024.

Åtskilliga aktiviteter har därefter funnits i huset sedan familjen lämnade fastigheten. Här har bl. a. funnits

- 1955–1960° Wiggeryds damfrisering.**
- 1961- ° Inga Lindqvist damfrisering.**
- 1964-1966° Barbro's Damfrisering.**
- 1967-2002° Majsans Fiskebod.**
- 1986-1988° Dalarö Sjös-service**
- 2004-2008° Dalarö Rum & Kök, Länna sport, Håga byggvaror och därefter XL byggvaror.**
- 2008-2009° Dalarö Hampa & Miljö.**
- 2011-° Försäljning av Dalarötröjor, mössor m.m.**

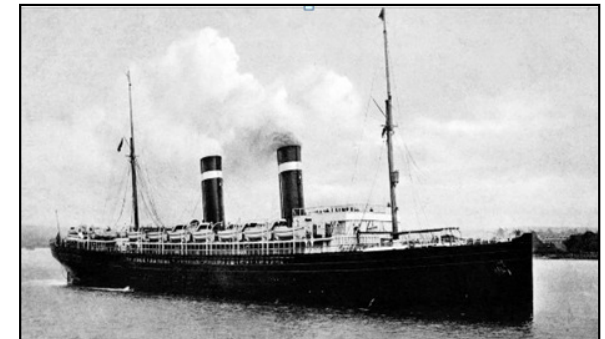

Fredrik Norberg skickade ett vykort på sig själv från sin resa till Amerika 1910. Så här skriver han^o

”Så här ser en före detta grosshandlare från Dalarö ut i Amerika. Jag lovade dig brev, men när man arbetar 25 timmar om dagen måste man sova något på de övriga och så en timme att äta på och då har man ingen tid att skriva brev på, det har jag gjort på övertid”
Kära hälsningar från Fredrik

Kortet skickades till kamraten Emil Söderqvist, som vid den tiden bodde på St. Bastugatan 12 i Stockholm. Emil flyttade sedan till Dalarö.

Fredrik åkte tillsammans med sina barn, Per f. 1901 och Nils f. 1902, med fartyget Saint Louis.

Fredrik är på kortet 36 år.

Norbergs Speceri- & Diversehandel ca 1910.

Affären grundades omkr. 1889 av Victor Jansson och övertogs av Carl Carlsson, som drev den till 1901, då den överläts till Fredrik Norberg (1874-1946) till höger på bilden. Fredrik drev affären till 1945, då den övertogs av sonen Nils Norberg (1902-1955). Nils född 1902 står framför disken.

Fredrik och Anna Lundgren fick flera barn och Artur, född 1916, skulle tidigt börja i pappans yrke. Artur arbetade till en början utan lön. När han klagade över detta sade Fredrik vid juletid att han kunde ta ur kassan det han tyckte han gjort sig förtjänt av. När Fredrik dog 1946 tog Arturs äldre bror, Nils Norberg, över affären. Artur hade redan i början av 1930-talet startat en mjölkaffär med mamman Anna Lundgren i den södra delen av affärshuset Odinsvägen 25, där Dalarö Lanthandel finns idag.

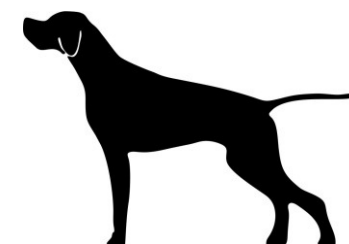
Ca 1910

Vilka de övriga är vet vi inte.

Fredrik och Nils Norberg 1910.

Emil Söderqvist och Fredrik Norberg 1910.

Dalaröhandlaren Fredrik Norberg till vänster ute på räv- och harjakt med en okänd kamrat, 1910. Räv jagades huvudsakligen i början av 1900-talet för den vackra pälsens skull. Förr gav försäljningen av rävpäls ett stort tillskott till kassan. Räv jagades främst i november och december då pälsen är som bäst.

När bilden togs var Fredrik då 36 år.

**Fredrik Norberg och hans båt på Huvudskär Emil Söderqvist, Artur eller Börje.
Norberg, 1910.**

**Huvudskär, Fredrik Norberg med båt. Fredrik i aktern.
Vandrarhemmet i bakgrunden, 1920-talet.**

**Inte namngivna
personer.
Fredrik Norberg t.h.
1910.**

Fredrik Norberg, von Schinkel, Emil Söderqvist, 1910.

**Fredrik Norberg, längst till höger.
Bilden tagen på Huvudskär.**

Okända år och okända platser.

Harald Söderqvist och Fredrik Norberg på Norsten.

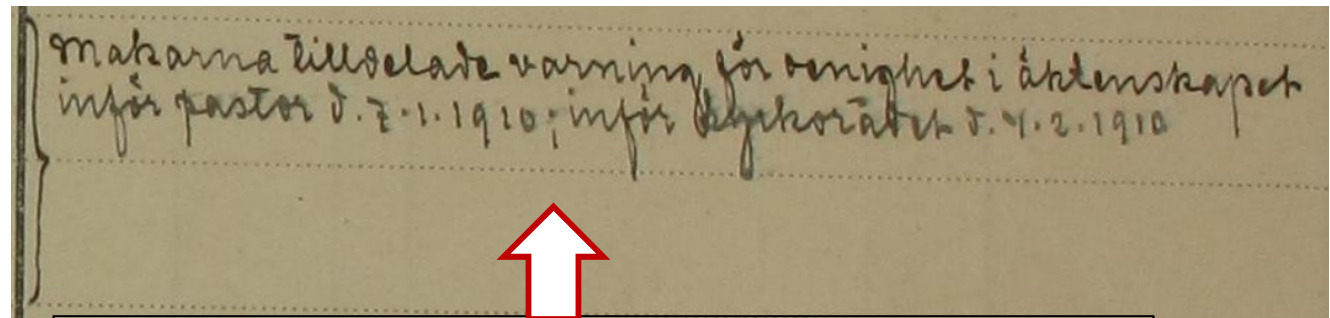
Fredrik Norberg och Harald Söderqvist.

Fredrik Norberg och Albin Lindgren, Aspösund, Stenholmen.

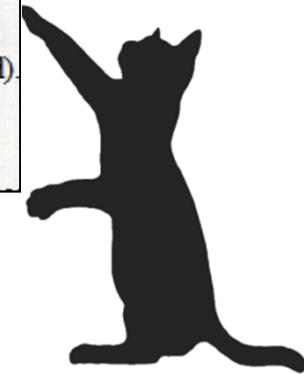
Fredrik Nikolaus Abraham Norberg.
Född 1874-11-11.
Alma Bengtsson
Född 1878-04-15.
De skilds åt 1913-09-10.

Fredrik och Anna Lundgren gifte sig aldrig.

Makarna tilldelades varning för oenighet i äktenskapet inför pastorn 1910 och kyrkorådet.

18741111	18870905-122
Norberg, Fredrik Nikolaus Abraham	Lundgren, Anna Josefina
Stga 42	Stg 50, Odinsvägen.
Död 21/12 1946.	Död 14/4 1950.
Kyrkobokförd i Dalarö (Stockholms län, Södermanland).	Kyrkobokförd i Dalarö (Stockholms län, Södermanland).
Född 11/11 1874 i Dalarö (Stockholms län, Södermanland).	Född 5/9 1887 i Ytterselö (Södermanlands län, Södermanland).
Frånskild man (10/9 1913).	Ogift kvinna.

Brandchef 1917 var Fredrik Norberg,

Kungörelse.

Sprutmönstring äger rum Måndagen
den 4 Juni Kl. 6 fm
Samlingen sker vid Spruthuset.
Alla i Dalarö mantalsskrivna män
tillhöriga Municipalsamhället, i ålder
18-60, är enl. brandordningen
skyldiga infinna sig vid äventyr,
som i den samma är stadgat.
Dalarö den 26 Maj 1917
Brandchefen

Sörd d. 27/5
och d. 3/6

Kupl. d. 27/5 och
d. 3/6 1917. Bernh. Edvander

Kungörelse (avskrift)

Sprutmönstring äger rum Måndagen den 4 Juni Kl. 6 fm. Samlingen sker vid Spruthuset.

Alla i Dalarö mantalsskrivna män tillhöriga municipalsamhället, i åldern 18-60, är enl. brandordningen skyldiga infinna sig vid äventyr, som i den samma är stadgat.

Dalarö den 26 Maj 1917

Brandchefen - Bern. Edvander.

Med erfarenheter från den stora branden på Dalarö 1890, då tjugosju hus blev lågornas rov, upprättades en ny brandstadga.

Denna föranledde återkommande brandövningar. Av bilden bredvid framgår att så skedde under ledning av brandchefen på Dalarö.

Bernhard Edvander som undertecknat kungörelsen var tydlig en hjälpare hand till brandchefen. B. Edvander var kommunister kommunalordförande samt kyrkoherde 1914-1923. Han bodde då i prästgården med adress Nedre Tegnérsvägen 2.

Brandövning skulle hållas minst en gång per år. Kallelse anslogs på kommunens anslagstavlor samt upplästes i kyrkan två söndagar före övningen. Förhinder utan giltigt skäl kunde medföra anmälan till åklagaren. Ordningsnämnden inlämnade, efter möte den 15 februari 1921, en anmälan på personer som uteblivit.

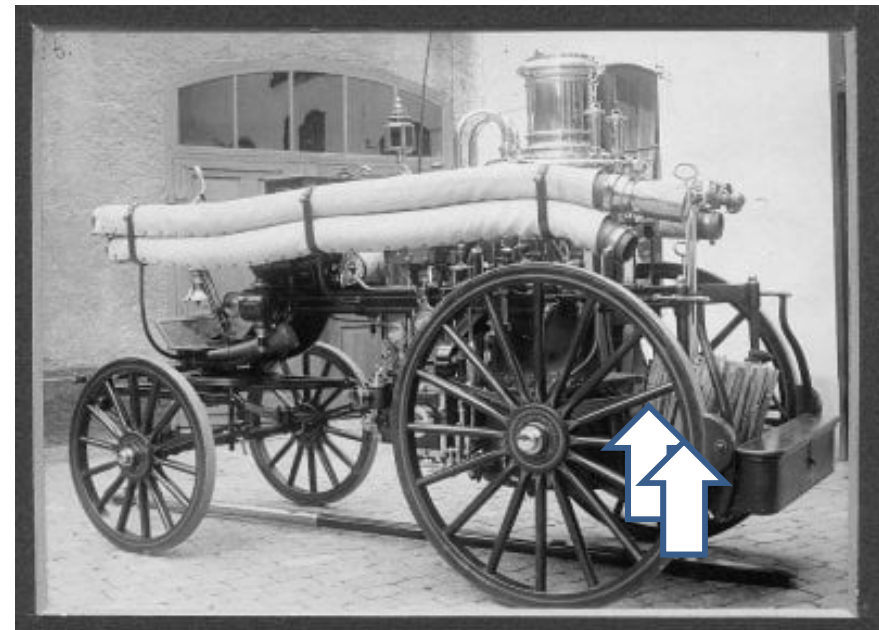
I spruthuset som låg vid Vasaplan fanns hinkar, verktyg, redskap, slangar och en handdriven spruta.

1921 anskaffades en sprutvagn dragen av hästar, vagnen var utrustad med en pump ansluten till en 10 hk-bensinmotor. Vid larm inkallades hästar i närområdet.

Fredrik Norberg ansöker om att få anskaffa en motordriven brandspruta.

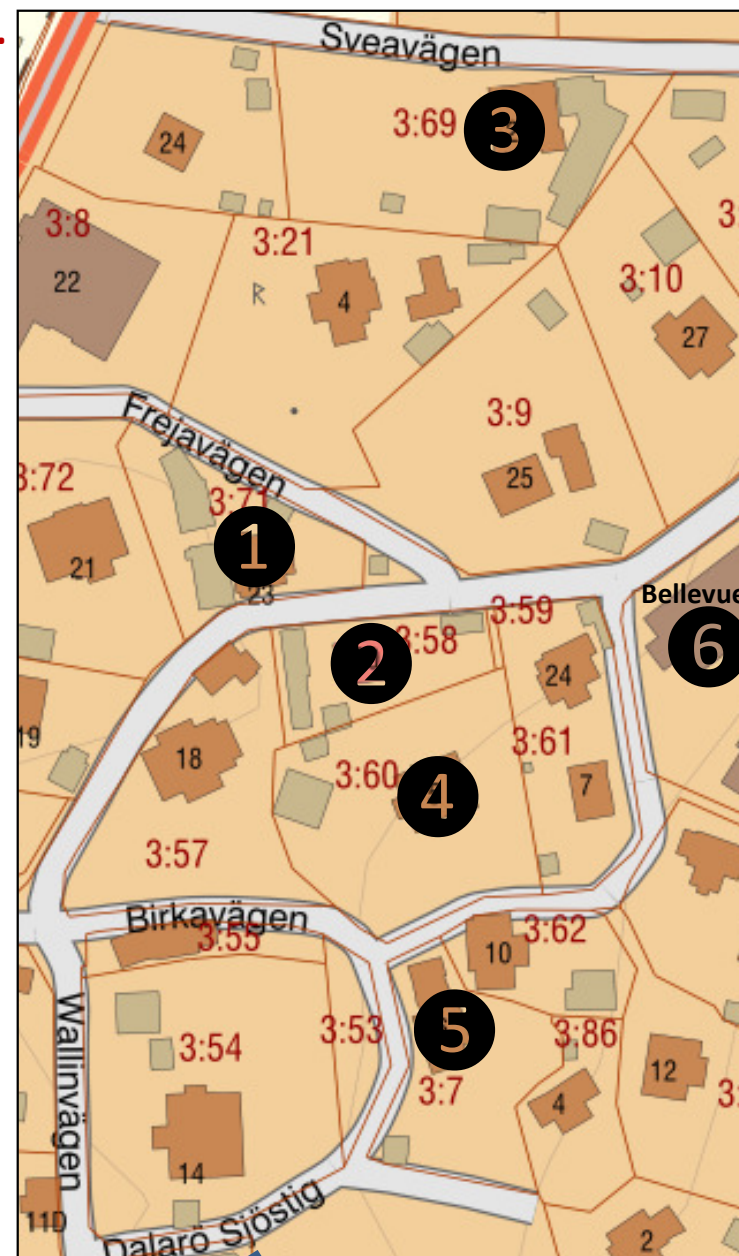
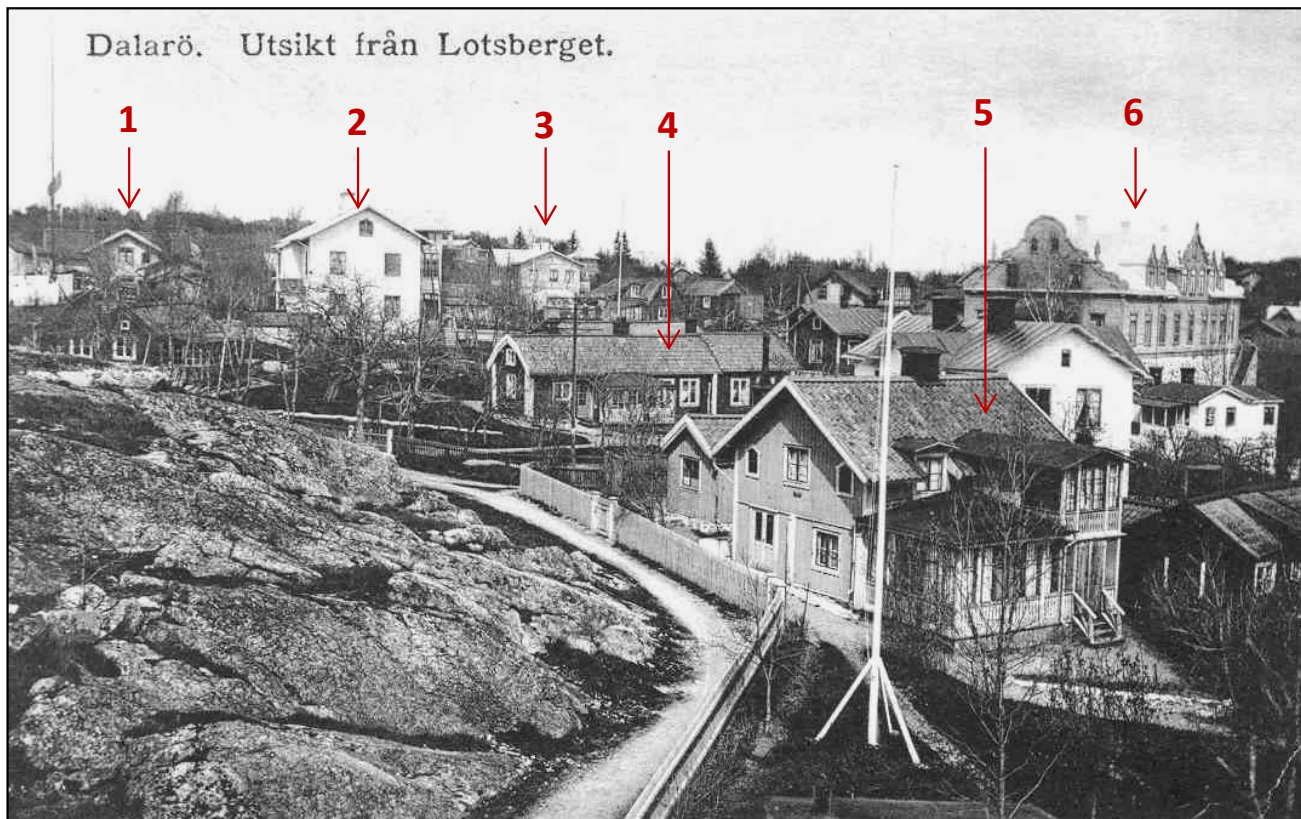
Från Brandchefen Fr. **Norberg** inkom förslag och utredning för inköp af en motorspruta för kommunens räkning till ett pris af cirka 8.277:25.

Nämnden, som tagit del af Brandchefens utredning ifråga, finner den vara för samhället af stort behof, och vill förorda inköpet af densamma. Mot ofvannämnda inköp af spruta har ordf. reserverat sig, på grund af de för närvarande höga prisen på spruta och material. Och anser ordf., att köpet kan anstå till förmanligare köp kan ske.

Vilken brandspruta ansökan gällde är okänt.

Fredrik Norberg ägde huset vid nuvarande Wallinvägen 23 från 1920 till 1926.

En vy från 1910.

Nr 1 nuvarande: Wallinvägen 23, Dalarö 3:71. Här bodde först telegrafkommissarien C. P. Holmberg, därefter målarmästare Nils Jakobsson, sedan **Fredrik Norberg 1920 - 1926.**

Nr 2 nuvarande: Wallinvägen 20. Dalarö 3:58.

Nr 3 nuvarande: Sveavägen 2B, Dalarö 3:69.

Nr 4 nuvarande: Birkavägen 5, Dalarö 3:60.

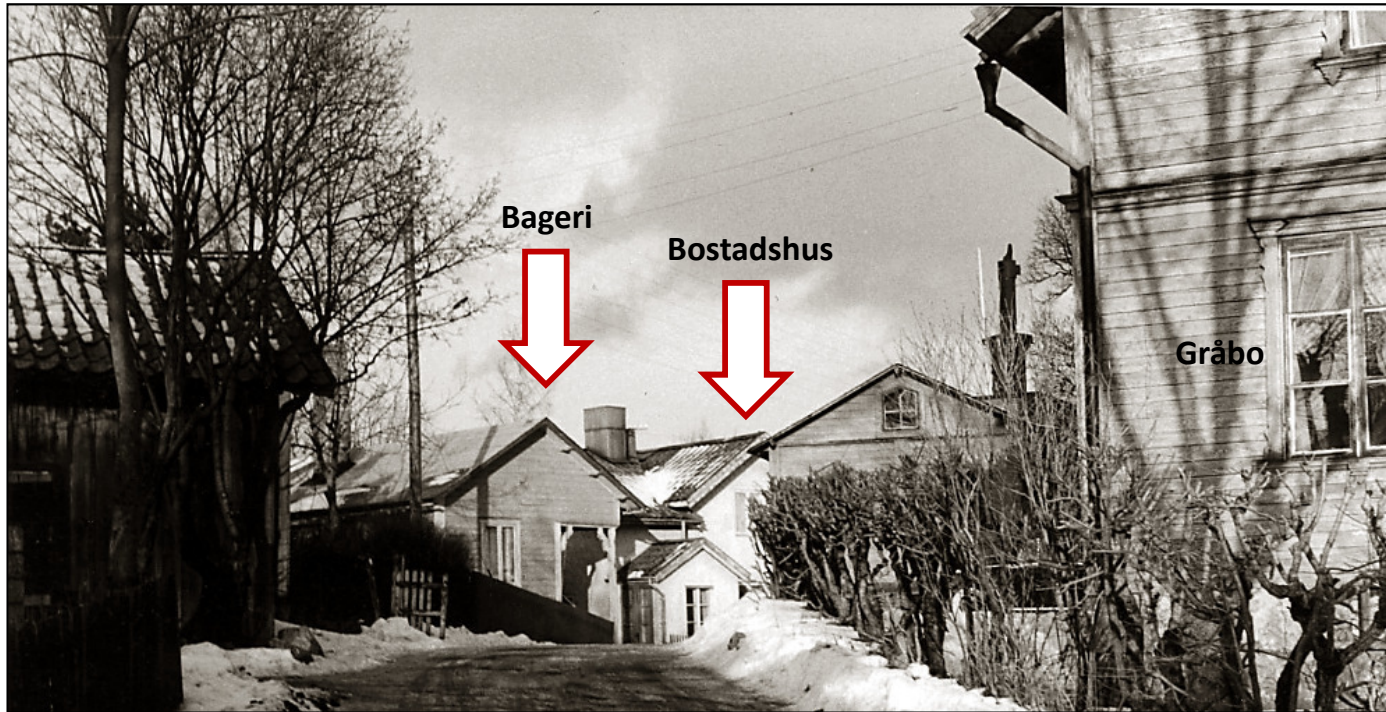
Nr 5 nuvarande: Dalarö Sjöstig 6, Dalarö 3:7, Mariedal.

Nr 6 nuvarande: Wallinvägen 26, Dalarö 3:4, Bellevue.

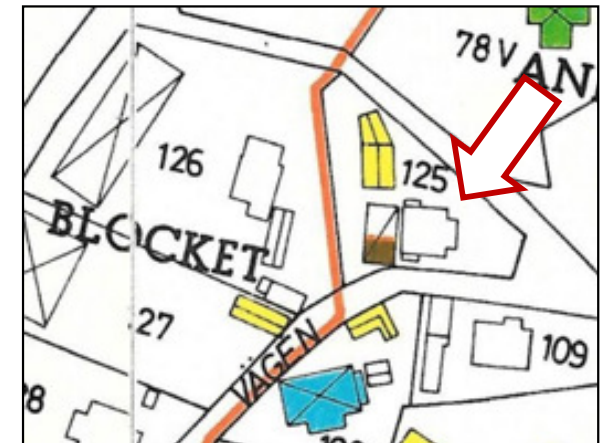

Lotsberget

Fredrik Norberg ägde huset vid nuvarande Wallinvägen 23 från 1920 till 1926.

Bageriet låg till vänster.

Fredrik Norberg bodde tidigare på Odinsvägen 13, huset bredvid affären. Hans föräldrar Per Erik Viktor Knut Norberg (skomakare) och Ulrika Wilhelmina ägde fastigheten. Fredrik hade tidigare varit hyresgäst i fastigheten på Wallinvägen 23 innan han köpte fastigheten 1920.

Efter att han köpte Odinsvägen 13, dåvarande Stg 42, 1924, där handelsboden låg, bodde han nog mesta tiden i det röda huset intill.

Eva Rosander skriver inget om ägarna av dåvarande fastigheten nr 42 i sin Kulturhistoriska Bebyggelseutredning 1968.

Se nästa sida.

Karta från 1968 och från 1911.

Tidigare jordeboks nr 101, Stg 125.

Fredrik Norberg köper stadsägan nr 42 år 1924 och äger den fram till år 1948.
Stadsägan 42 är den bredvid nuvarande bageriet.

Stadsägan nr 42

Lagfarts-spalt.					
Lagfartens natur	Ordningsnummer för instrum. Eft. rum.	Sökandes namn, hans fänges-handling till beskaffenhet och utgivningsdag.	Dag, då lagfart blivit sökt; § i protokollet.	Dag, då lagfart beviljats; § i protokollet.	Anmärkningar.
L ar kodus, uhetun p. 1119, uhetun 17).	1.	Fredrik Norberg Köpebrev om 31 maj 1924.	1924 d. 23 sept.	30	VII: 356. 397. <u>Fängesrum: Ida Johanson.</u> Ny lagf. nr 4.
	2.	Nils Kjell Norberg Arvskifte dec 11 nov. 1948.	1948 d. 1 dec.	2407	Ny lagf. nr 4.

Okänd dam och Fredrik Norberg på trappen till sin affär, Odinsvägen 11, 1920-talet.

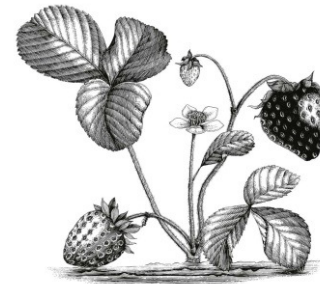
Karta från 1968.
Kvateret Gasten.
Stg 1AH, 41 och 42.

Den förståndiga husmodern köper emellertid sin mat från staden, där den åtminstone vad trädgårdsprodukter beträffar är betydligt billigare. Såvida hon inte orkar upp till torgdags i Dalarö, då man även kan finna diverse förnödenheter för hyggliga priser. Men annars händer det att man får ge det dubbla både för jordgubbar och potatis om man köper det i butiken vid Odinsvägen.

Apropos Odinsvägen så ger den ett ypperligt exempel på vilken bolsjevikisk syn på ordningen som municipalsamhället Dalarös styrande pinnar ha. Odinsvägen är som man förstår av namnet Dalarös huvudpulsåder och är för övrigt fortsättningen och slutet på stora landsvägen från Stockholm.

Enlig detta citat från en artikel benämnd "Sommar på Dalarö" tog handlarna på Dalarö bra betalt av de rika stockholmarna. Om man i artikel åsyftar Trädgårdsmästare Karl-Axel Martin eller Handlaren Fredrik Norberg framgår inte.

Det inre av handlanden Norbergs affär på 1920-talet. Foto ur Carl Axel Cedergrens samlingar

VÅRJAKT PÅ VINDBÅDAN

En vinterdag var jag inne med snurran i Dalarö för att handla. Morgonrapporten hade varnat för nordostlig kuling om eftermiddagen och då var det inte nådigt vid Ornö huvud. Jag skyndade på mina inköp hos Norbergs och vid kassan förklarade jag anledningen till min snabba framfart mellan gondolerna för Artur Norberg. Han berättade då att det inte funnits någon sjörapport att tillgå när hans far och en vän var på vårjakt påsken 1912. Fritt, med många tillägg och utveckelser återberättar jag hans historia.

Det var annandag påsk och frejdigt kom de gående nedför tullbacken på väg till Fiskarhamnen, bärande bössor, segel och matsäck. Vettarna dinglade runt deras halsar och stolt bar de dem, som troféer, som redan skjutet byte. Det var handlaren Fredrik och vännen, sommar-gästen, Mille, som firat påsken i Dalarö

och nu bjudits med på vårjakt. Vädret var halvklart till mulet, någon plusgrad och vinden var svag och västlig. Fredrik hade tidigare varit nere om morgonen och burit ombord primuskök och vattenflaska. De stuvade, hissade spriseglet och focken och rodde ut, fick vind i seglen och satte kurs på Aspösund. Det var inte mycket till vind men de slapp åtminstone ro och då de passerat sundet, länsade de ner och förbi Mickelsland mot Ornö huvud. Utefter klipporna rann smältvattnet och i mörka skrevor låg snön fortfarande kvar. I lävikar skrockade guppande sjöfågel och nedanför järnkörset på Ornö huvud skrämde de upp en flock gudingar. Utanför sjöboden på Kymendö måste de ta ner seglen och ro, då vinden drog från Söderviken ner genom sundet och ökan inte var mycket att kryssa med. De kom att tala om Strindberg och Mille berättade att denne var

svårt sjuk och att på Stockholms-Tidningen, där han arbetade, hade man nekrolog klar. Båda tyckte nog att Carl Albert varit lite väl stingslig, som inte låtit Strindberg få hyra igen på ön, efter att Hemsöborna kommit ut. Båda hade läst den och funnit den intressant och rolig, kanske lite ekivok, men eftersom så mycket var fantasier och inte verklighet, behövde inte Bergs känna sig utpekade och till åtlöje. Strindberg hade flera gånger varit inne hos Fredrik och handlat och då verkat vara en försynt och vänlig man, trots sin berömmelse. God konjak tyckte han tydligen om, och själva beslöt de att ta en konjak på Bristafjärden, där den västliga vinden skulle ge dem bidevind ner mot Fiversättraön och Fjällång.

De hade bytt plats i Kymendösund och Mille satt nu på aktertoften med styråran under armhålan. Då de passerat Stora Björnholmen och Grötskär bad Fredrik honom hålla kurs på Fiversättraöns norrude för att undvika "Mormors arsel"; grundet som låg mitt ute på fjärden och vid extrema lågvatten dök upp och visade sig.

Det gick inga gäss på sjön och trots att vinden ökat något kunde de segla med fasta skot och utanför Ängsö Marskär plockade de fram smörgåsar och pilsner. Fredrik, nyss hemkommen från Amerika, berättade om det stora landet i väster och de kom att tala om de stora fartygen, som gick mellan Europa och Amerika och om den osänkbara Titanic, som om två dagar den 10 april skulle ut på sin jungfruresa från Southhampton till New York. Fredrik hade rest över Göteborg och varit borta i nästan ett och halvt år.

De låg ute på Norstensfjärden med kurs på Vindbådan, då de fick syn på Lotsbåten på väg till Huvudskär. Förutom några ångbåtar på Dalaröström och ett segelfartyg på Jungfrufjärden, var hon den enda båt de sett på hela dagen. De tog iland på Vindbådans ost-sida och fick kvickt till en skåre av drivved och sten, satte ute vettarna, laddade bösorna och lade sig tillrätta och väntade. Utanför låg det öppna havet och i norr kunde de se Norsten och i söder Huvudskär. Runtomkring dem syntes sträck av sjöfågel. Det var mest ejder och alfågel, men också några tidiga svärter, som oroligt drog mellan kobbar och skär. Trutar och måsar seglade skrånande över deras huvuden, men slog sig så småningom till ro.

Fredrik och Mille låg och tryckte i skåren och nu gällde det att inte bli för nyfiken och sticka upp huvudet då fågeln fällde. De väntade otåligt och de kunde se och höra dem flaxa förbi, men inte en enda verkade intresserad av deras vettar. Vinden kantrade och gick över på syd och tilltog. De blev nu tvungna att flytta vettarna till öns norrsida och rigga upp en ny skåre. Då den var klar och de skulle sätta ut vettarna på nytt ökade vinden kraftigt och gick över på ost. De tog då istället upp dem, rodde runt ön in i viken och drog upp ökan, fick fart på primusköket och kokade kaffe. De ville vänta och se om vinden mojnade, men vinden bara tilltog och molokna bestämde de att segla hem efter fem, då vinden brukade avta. De hade druckit kaffe, vandrat runt ön ett par gånger och Fredrik hade ständigt halat upp rovan och oroligt tittat på klockan. Då klockan blev fem blåste det styv kuling och temperaturen hade sjunkit under noll och att ge sig ut på Norstensfjärden i ökan var

för riskabelt, men de förstod också att övernatta på Vindbådan i blåst och kyla inte heller var riskfritt.

Morgondagen var arbetsdag, vilket var värst för Mille, som måste vara på tidningen tidigt om morgonen, Fredrik oroade sig inte allt för mycket. Han visste att systemen skulle sköta affären, vilket hon även gjort då han varit i Amerika.

De drog båten ett bra stycke upp på land, vände den och under den skulle det bli plats för en man. Det fanns inte ett träd eller ens en buske på ön, men mitt på stack en klippa upp som en sockertopp och nedför den läade det något.

Det blåsvarta havet med sina vita toppar rullade in mot ön, bröts mot graniten, blåste in och frös till is och då de senare gick runt för att samla drivved måste de hoppa på tuvor och krasande tång för att inte halka, och över de glashala klipporna fick de krypa. De fann rester av silltunnor, strömmingstrummor, rester av bryggor, stockar och bräder från timmersläp och virkeslaster, som de mödosamt släpade bort till läsidan. De knackade bort den nybildade isen från veden, späntade stickor och med hjälp av lysfotogen fick de fart på en ordentlig brasa. De tände piporna och pustade ut. Lugnt och systematiskt gick de igenom sin belägenhet och de risker den innebar. Situationen var allvarlig och faran att förfrysas fick de inte nonchalera. De var varken helt unga eller riktigt gamla. Fredrik var 37 och Mille 29 år. De insåg att det skulle bli mycket kallt och att de måste turas om att ligga under ökan.

På huvudena hade de krimmelmössor och om fötterna fodrade stövlar och på övriga kroppen tjocka tröjor, vadmalsbyxor, handskar, skinnvästar och utanpå

allt oljekläder, men ändå kunde de känna den fuktiga kylan krypa in under kläderna. De skulle bli tvungna att hålla sig i rörelse med jämna mellanrum, men först skulle de ha mat. Fredrik knöt upp matsäcken och plockade fram färskvaror och konserver. Under morgonen hade han varit nere i butiken och i brådrasket stuvat ner mer än de behövde, vilket uppskattades av Mille. Där fanns ansjovis, portugisiska sardiner i både olja och tomat, rökt korb och fläsk, kalla lammkotletter, kokt leverkorv, kokta ägg, några saltgurkor, en stor islandssill och smör och bröd.

Mille korkade upp pilsner medan Fredrik med van hand befriade sillen från benen. Ansjovisen tog de i huvet och drog mellan tänderna; sköljde ner med "Tiodubbel Renadt Bränvin" och öl.

Det ständiga blåsandet gjorde dem trötta och slöa och för att inte slumra in efter maten sträckte de på sig, tog några åkarbränsor, hoppade och skuttade. Fredrik skrattade och frågade Mille om denne tänkt ställa upp i den kommande Olympiaden i Stockholm. Båda hade varit och tittat på en del nya byggnationer som pågick i Stockholm och bl.a. sett Stockholms Stadion, som skulle stå klar till spelens invigning den 6 juli.

Det började snöa och det blåste nu full storm och Mille kröp in under ökan, medan Fredrik tog första vakten vid elden.

Inne i Dalarö vaknade Fredriks syster av den kraftiga vinden och upptäckte att brodern inte kommit hem. Hon klädde sig, gick ner till affären och fann att ett skyltfönster blåst in. Hon förstod att något hänt brodern och larmade Huvud-

skar, men lotsarna vagade sig inte ut med kuttern i det hårda vädret.

Det hade blivit för kallt att sitta ute då elden slocknat och för att inte frysa ihjäl hade de trängt ihop sig under ökan. Utanför tjöt vinden, snön yrde och det torra gräset, som stack upp svävade horisontalt över marken. Tiden gick långsamt. De kunde inte sova utan talade lågmält om sina liv och förhoppningar. Så småningom ljusnade det och de kröp ut. Vattenflaskan hade frusit och Mille fyllde kaffepannan med snö. Fredrik ställde primusköket under båten, fick igång det och kokade kaffe. De skakade så av kyla att de hade svårt att dricka utan att spilla. Fredrik lyckades skvimpa brännvin i muggarna och med mycket socker i njöt de under tystnad kaffekasken.

Upptinade och upplivade fick de även i sig några smörgåsar. Ljudet från sjön var öronbedövande och för att samtala måste de skrika. Vinden hade gått över något på nord, men var fortfarande ostlig. För att hålla värmen gick de runt ön, men det var besvärligt. De ramlade ner i översnöade skrevor, halkade och kanade på ändan utför klippor. Tillbaka igen trängde de åter ihop sig under båten.

Vid middagstid hade temperaturen sjunkit änu några grader och det blev riktigt kallt. De kunde inte längre ligga kvar utan måste upp och röra på sig. Fredriks svarta mustasch hade vitnat av frost. Redan om förmiddagen hade det slutat snöa, men vinden höll i sig; havet fullkomligt kokade och i byarna hade de svårt att stå upprätta. Allt var vitt och grått omkring dem, förutom den upp och nervända ökan, där den svarta tjäran stack fram under snötäcket. Vedförrådet hade börjat tryta, men de lyckades få fult

pa några pinnar och då även matförrådet var i det närmaste slut, värmdes de över elden två sardinburkar, som de girigt glufsade i sig. Pilsnern var slut, men det fanns en skvätt konjak kvar, som de beslutade spara till senare på dagen då de skulle koka kaffe på sumpen.

Det hade börjat skymma och vinden slog om. Den gick över till ren nord och mojnade något. De satt och sög på den sista kaffetären och smuttade på konjaken, då de märkte att snön omkring dem smälte och kände att den bitande iskylan var borta. Det hade med ens blivit varmt. Rädslan och oron för ännu en iskall natt släppte och de förstod att de skulle klara sig, men det blåste fortfarande för mycket för att ge sig ut på sjön. De kurade åter ihop sig under ökan och somnade. De vaknade i gryningen av regnet som slog mot båten. De klev upp och baxade ner ökan, plockade ombord bössor och vetar, rodde ut ur viken, fick ut seglen och satte kurs mot Skötrökan. Det var en omväg, men dyningarna var kraftiga, och då var det lugnare att gå väst om Ängsö Marskär, Valön och Fjällång. Söder om Valön tog de ner mast och segel och började rodden hemåt. Vid Stora Skötrökan vilade de och betraktade den märkliga ön, som med sin slänt med vindpinade alar, som pinjer, omgiven av höga berg gav ett intryck av bibliskt landskap.

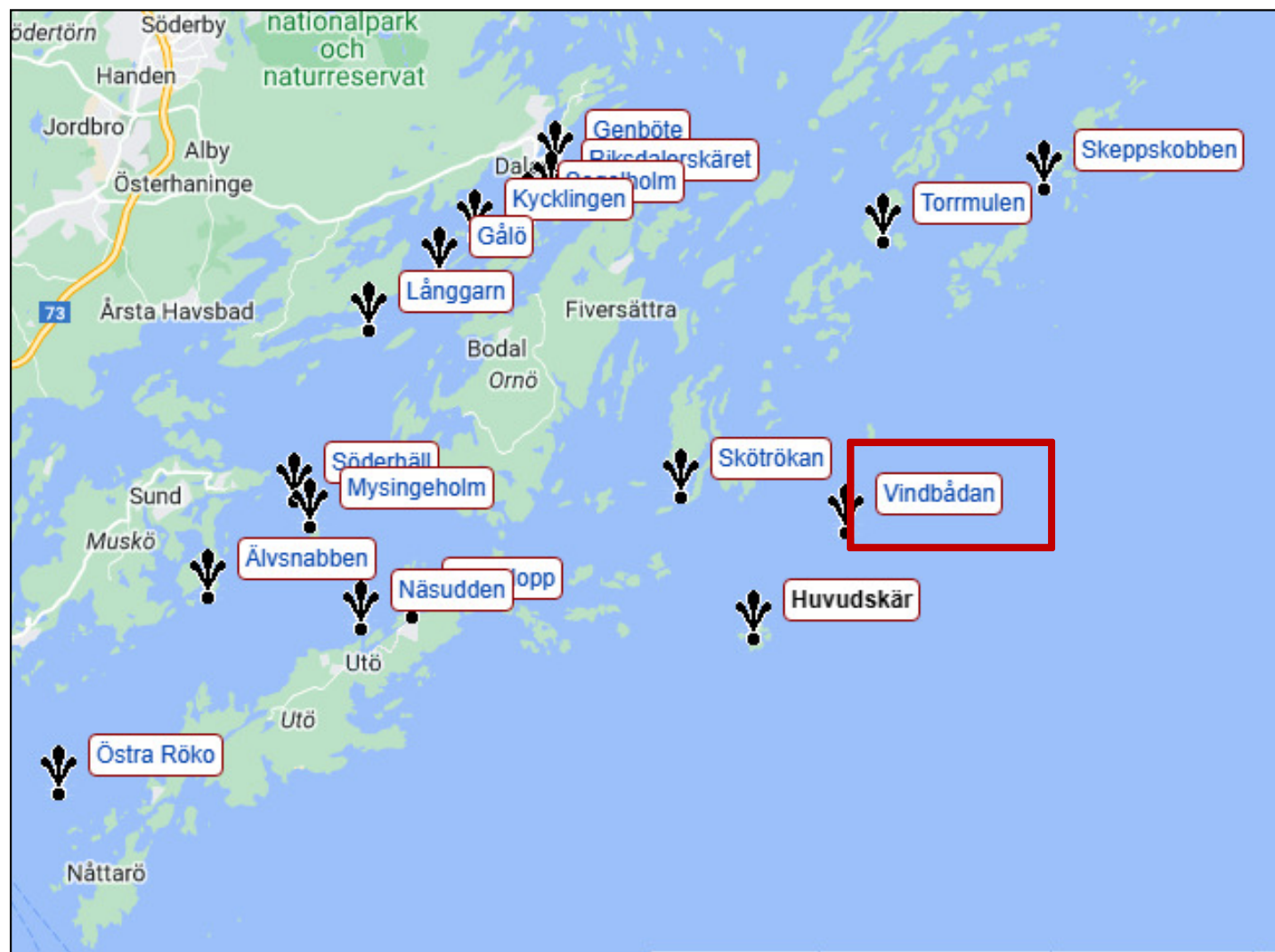
Under hemrodden stötte de på stora grupper av gudingar som ville de med sina skrockande läten hänskratta åt deras snöpliga vårjakt, men Fredrik och Mille var lyckliga över att ha kommit undan med livet i behåll ute på Vindbådan.

Utanför Stenkistholmarna låg Fiversättraöarn med son och drog upp

torskgarnen och ur torpets skorsten på Fiversättraön bolmade röken som eldade de med sur gammal ved.

Då de rundat Ringudden vid Ornö huvud kunde de masta på och släppa ut seglen och om förmiddagen drog de upp ökan på stranden i Fiskarhamnen. Fredriks och Milles vänskap hade stärkts; en vänskap som varade livet ut. De var säkert inte de första och absolut inte de sista som under vårjakt blåst inne på Vindbådan. Många år senare byggde några Dalaröbor en sjöbod på ön, men den lär ha brunnit ner efter en fyllfest.

*Oscar von Schmalensee,
Fiversättraön*

Landstormens män, Fredrik Norberg längst till höger, 1924.

Landstormen är de äldre åldersklasserna i en värnpliktsarmé, vilka var tänkta att ingå i territorialförsvaret vid mobilisering. Den svenska lottarörelsen bildades detta år, 1924, som en gren inom landstormen.

Landstormen inrättades i Sverige 1885. Ålderklasserna var då 33–40 år.

Sommarnöje i skärgården. Underr. Hand-
lare **Norberg, Dalarö.** Tel. 14.

DN 1932-05-20.

Brandchefer och ansvar.

Längden av förra seklets brandchefer ser ut som följande

Axel Elg	-1901
C.F. Blomqvist	-1915
Fredrik Norberg	-1932
Carl Sandberg	-1943
Bertil Karlzohn	-1955
Nils Svensson	-1965

Samling i skärgården 1932, okänd plats.

Drivmedelpumpar längs Odinsvägen – Fredrik Norberg Odinsvägen 11-13.

Fredrik Norberg 1930-talet.

OBS Raden med olika oljekvalité och spillfat under kranarna.

På 1930-talet ägdes boden i Fiskarhamnen av Fredrik Norberg som sålde "Standard bensin och oljor".

Boden byggdes av mästerlotsen Frans Ludvig Öhman, född på Gillinge 1838, som drunknade 1893 vid Landsort under ett lotsuppdrag. Bodan användes senare ett antal år av Anders Franzén, som hittade Regalskeppet Vasa på Stockholms ström. Bodan är nu ett museum över Anders Franzén, här finns nu föremål som han samlat på sig under de år han sökte efter vrak i Dalarös närhet.

Tel. Dalarö 14

Dalarö den 29/6 1936

Her E. **NOTA** Söderqvist
från

FRED. NORBERG

Speceri-, Matvaru- & Diversehandel

31.7	3 1/2 kg Lindorjäs	23.80
✓	10 Pind. smör	6.50
✓	2. Persbröd	1.60
✓	2. Guldkorv	= 90
✓	1/4 kg Skallack	= 90

1255.70

Bet 2/8 1936
J. Söderqvist

← 1936

1942 →

N:o

Dalarö den 10/9 1942

Her Emil Söderqvist DEBET
Dalarö

FRED. NORBERG

Nyngrostat Kaffe, Specerier, Viktualier
KONSERVER, DELKATESSER, SMÖR, OST, ÄGG.
CHARKUTERIVAROR

Odinsvägen 11. Tel. Dalarö 14

juni 26	Am. 1000 st 3" Trödspik	3.40
-	400 - 2"	- 88
-	200 - 1 1/2"	- 26
-	300 - 1 1/2"	- 39
-	400 - 2"	- 94
juli 9	200 - 2"	- 44
-	100 - 1 1/2"	- 13
-	100 - 1 1/4"	- 13
-	200 - 1/2"	- 22
-	1 par Gångjärn	- 50
-	11 st. Glasruta	2 =
-	Thonor	9.29
-	Oms. skatt	50
-	Thonor	9.79

Bet 9/43 Brunnf. 5.22
1501

[Signature]

Olav Emil Godengren
Dalarö Debet
till
P.O. Fred. Norberg, Dalarö

1938	Juni 9	An. Veta	- 25
		" Gips	- 12
		" Kloter	- 20
		" Schellack	- 50
	10	" 5 ark Sandpapper	- 25
		" 3.2 kg Linaolja	2 40
		" 1/2 l. Yerpentin	1 20
		" 1 1/2 kg Lina	- 24
		" 1 l. B. arabicum	- 50
		" 3 kg M. Papp	- 50
	2	" 4. Halk	1 05
		" 1 l. Yerpentin	1 20
	7	" 4 kg Zinkvitt	2 80
		" 2 1/2 kg Vitamvitt	2 04
		" 3 kg Guldocker	- 15
1939	Juni 4	" 6 kg. Hviternan	2 -
1940		" 37. Asfaltgära	10 36
	Ok 21	" 2 st. sk Cement	10 -
		" 2 pi. Gångjärn 18"	4 -
		" 1 st regel	- 50
	Sept 10	" 3 rullar Papper asf.	36 -
		" 8 m. "	6 40
		" 24 st. Haka	- 76
1941	Juni 21	" 3 kg Zinkvitt	2 10
		" 20 st 1 1/2 Galv. spik	- 22
	27	" 14 kg. Kloter	- 75
		" 2 1/2 kg Zinkvitt	1 90
		" 1 kg. Kimsök	- 08
		Kronor	88 20
			48 20

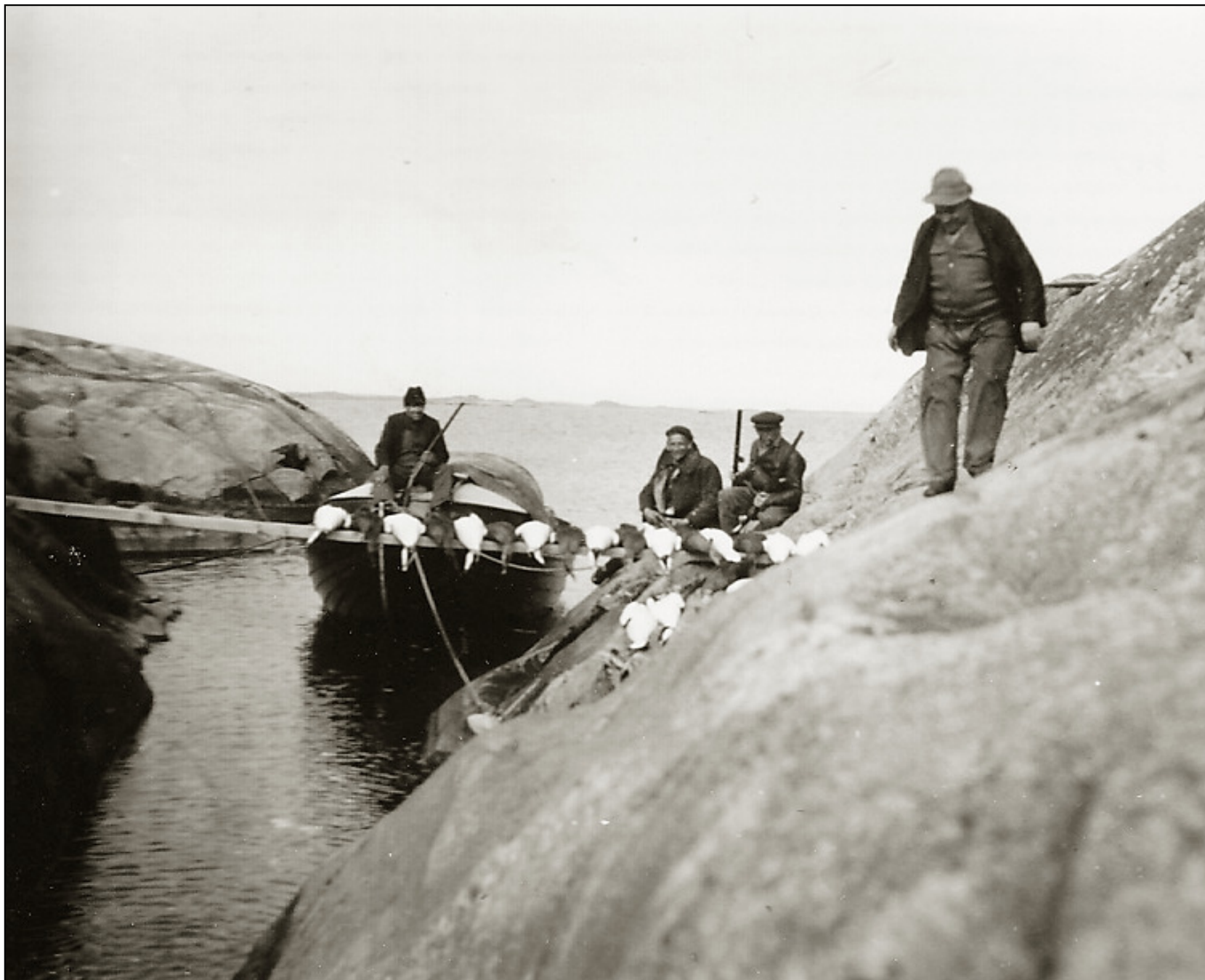
Betalt den 14/8 1941
P.O. Fred. Norberg

Betrodda kunder handlade på krita och beloppet skrevs upp i en bok.

Glass och godis kunde inte skrivas upp utan måste inhandlas kontant.

Räkningarna präntades till små stilistiska mästerverk som överlämnades till kunden varje månad.

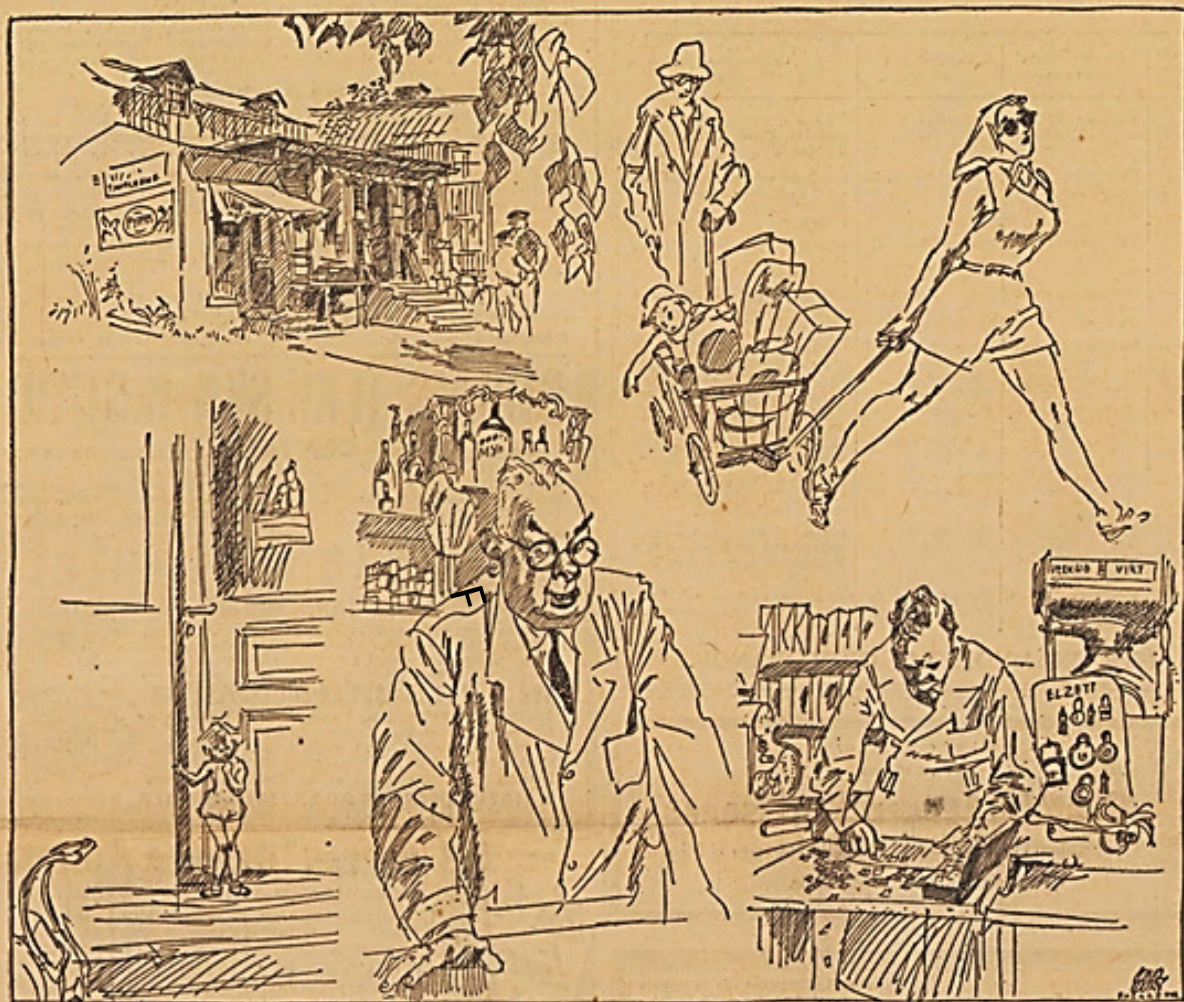
Fredrik Norberg och Karl Ernst Nilsson. Ejder på Klåvskär, 1938.

DAGENS NYHETER.

I dag 20 sidor.

Torsdagen den 9 Juli 1942

Juridisk examen önskemål för jäktad lanthandlare.

Fredrik Norbergs lanthandel på Dalarö, sådan Birger Lundqvist ser den och sommarshopping med barn och morfar i släptåg.

1942

Man borde vara minst häradshövding för att begripa alla dessa luntor som vi stackars lanthandlare måste plöja igenom, säger köpman Fredrik Norberg i Dalarö, och minen är ovanligt sorgsen för att tillhöra en så fryntlig man.

Ransoneringarna och omsättnings-skatten ha medfört att handlarna nu få ta söndagarna och hela familjen till hjälp, om kupongklistringen och redovisningen skola hinnas med. Detta är ett fritidsarbete som man inte får någon ersättning för, och det är inte bara Fredrik Norberg som helst skulle se att någon köpte affären och övertog alla bekymmer.

— Jag skulle hellre vilja vara fiskare nu, berättar hr Norberg då Dagens Nyheters medarbetare och tecknare besöka hans affär för att avlyssna "kupongstämningen" i en diversehandel av i dag.

Hela artikeln finns
på följande 5 sidor.

Så talar Fredrik Norberg på Dalarö, och det ligger bekymmer i hans röst. Han har också tillfälle till jämförelser med gångna tider, eftersom han firar 40-årsjubileum som diversehandlare på Dalarö nästa år.

Doft av syrener och hökarbod.

Utanför affären blommar idyllen. Där sitter rektor Svedelius under en praktfull persisk syren och stryker med betänksam min sitt gråa skägg, och inne på hotellverandan diskuterar professor Ohlin årets skördeutfall vid en kronhjortsstek. Han verkar mindre betänksam. Över de lummiga trädgårdarna, de små villorna och kaféerna, som tycks ha sett sina bästa dagar, vilar en ljuvlig doft av svensk skärgårdssommar.

Men inne i Fredrik Norbergs butik luktar det lök, sill och blandad frukt; en doft som bara dessa diverseaffärer kan ha med sina fotogenlampor och borstar i taket, hinkar och flaskor på golvet, matvaror på disken och punschextrakt, tandborstar, senap, rågbröd, klockor, surrogat och pipor på hyllorna.

Man säljer allt. Buttra fiskare trängs med käcka sommardamer framför disken. Stockholmsflickor från 6 till 60 år är

Okunnigheten om korten ännu förbluffande stor

— Tacka vet jag förra kriget. Det var tider för en affärsman. Nu är det bara bekymmer med ransoneringskort, omsättningsskatt, beslag, inventeringar, varubrist och paragrafer i det oändliga. Skulle man läsa alla skrivelser, hann man inte göra annat, och minst häradshövding borde man vara för att begripa allt. Kupongklistring och omsättningsskatt får man ta söndagarna till hjälp för att hinna med.

ögonen. Jag åt själv tre huvuden i går, och jag lever minsann än. Men lång tid kan det inte bli, så hjälpsam som jag är mot kunderna i dessa tider. Är den mager? Ja, inte kan den bli så fet som frun och jag inte...

— Hörru Blomkvist, glöm inte äggen. Dom kanske flyger sin väg annars... Får du ingen fisk? Du ska lägga näten framför den och inte bakom gosse. Jag fick själv 30 kilo gädda, abborre och torsk i går...

klädda i shorts, solglasögon, solbränna och knappast mera. Men de väderbitna fiskarna låter sig inte längre imponeras. De vänder lugnt på halva ransonen, som vilar under överläppen, och köper reservdelar till båten, garn till fisket och mat till familjen hemma i stugan.

Svårast med mjöl och smör.

Dagens Nyheters tecknare och medarbetare har kommit hit för att få höra något om en affärsmans syn på ransoning och kris. Fredrik Norberg är visserligen en upptagen man. Han springer på sina 68-åriga ben nästan lika kvickt som när han var gågosse i skolåldern. Men får han bara en minut över, kan han minsann berätta om svårigheterna i tider som dessa:

— Det är bara bekymmersamt. Finge jag sälja affären, så skulle jag mer än gärna sluta. Här kommer det stora luntor som man ska läsa och lära sig tillämpa, och här får fritiden sättas till för kupongklistring och omsättnings-skatt. Bara att klistra kupongerna tar sådan tid att vi skulle behöva en man anställd som endast stod och räckte ut tungan...

Inte får vi någon ersättning för allt övertidsarbete heller. Att sedan få lagren att stämma är ett problem som inte ens grossisterna klarar upp, trots särskild bokföring.

För kunderna tycks det vara svårast med mjöl och smör...

— ... åtminstone om man har medlemmar i hushållet som ska leva på matsäck, inskjuter en gammal dam. Men det blir så att kvinnorna får offra sina ransoner åt männen som arbetar borta från hemmet.

— Kaffe är också en sak som kunderna bråkar om så gott som dagligen, fortsätter hr Norberg. De är i alla fall inte så ovettiga nu som i början av ransoningeringen. Förståelsen för affärsmännens läge har blivit större. Många försöker dock fortfarande få kupongkredit och grälar vilt om det inte lyckas.

Du-reformen genomförd.

Den dag jag lyssnade på Fredrik Norberg och hans kunder var det dock ingen som grälade. Tonen var i stället mycket familjär. Man har sin egen lilla service här ute. Skärgårdsborna tål intet krus. När biträdet, Folke Markedal, kom hit försökte han säga herr och vara fin karl. Men det gick inte; du skall det vara.

— Om den här torsken är fin? Norberg ser mäktat förvånad ut bakom glas-

ögonen. Jag åt själv tre huvuden i går, och jag lever minsann än. Men lång tid kan det inte bli, så hjälpsam som jag är mot kunderna i dessa tider. Är den mager? Ja, inte kan den bli så fet som frun och jag inte...

— Hörru Blomkvist, glöm inte äggen. Dom kanske flyger sin väg annars... Får du ingen fisk? Du ska lägga näten framför den och inte bakom gosse. Jag fick själv 30 kilo gädda, abborre och torsk i går...

Man märker att man hamnat i skärgården. Visst är kunderna bekymrade, när inte korten räcker och när de önskade varorna inte finns. Men samtalet glider snart över på fisket, och då glömmer man så lätt ransoneringskort och krig. Det blir tomt ett tag igen i affären, och Norberg fortsätter:

— Önskemål? Det blir att kunderna tar bättre reda på vilka kuponger som gäller och att livsmedelskommissionen inte hoppar hit och dit på ransoneringskort. Vad kunderna beträffar, så finns det nog en och annan som har reda på tabellen, men de är inte mer än en på tio. Bäst vore, om man skrev en nota och angav vilka kuponger som skulle lämnas. Då

skulle expedieringen gå smidigt och snabbt.

De kunder som har bäst reda på ransoneringsbestämmelserna är stockholmarna. De tar sig också bättre tid än skärgårdsborna, som alltid har väldigt bråttom.

Förra världskriget — den gamla, goda tiden.

— Det här är inga tider att vara handlare i, säger hr Norberg och trummar tankfullt på disken. Han drömmer sig tillbaka till den gamla goda tiden. Om det inte chockerar, så skulle man kunna ta med även förra världskriget i Fredrik Norbergs gamla goda tid.

Då for han som en skottspole mellan Stockholm, Dalarö och de andra öarna. Han köpte jordbruksprodukter av bönderna och sålde till de tyska båtarna, han bakade 200 limpor om dagen åt militären, han skötte sin affär och på lediga stunder fiskade han strömming, som såldes i stan. Då kunde det hända att fiskaren Öhman och han efter en god affär gjorde uppehåll på Grand Hôtel Saltsjöbaden.

Men nu är tjusningen borta både i affärerna och festerna. Nu kommer inte 18—20 tyska båtar i taget och provianterar för tusenlappen var. På sin höjd får några tyska sjömän slippa i land ett par timmar, och de köper bara choklad och marmelad för sina fattiga kronor. Nu förs man varken köpa eller sälja med dessa beslag och priskontroller, säger hr Norberg.

2.000 kg. strömming på en natt.

— Då är det bättre att vara fiskare. Jag tänkte slå mig på fiske till hösten, men pengarna lockar inte längre. Annars är det många här ute som blivit förmögna under detta krig, liksom under det förra. En man som "Kungen" Ahlman i Skin-nardal har fått strömmingsfångster på 2.000 kg., men det vill förstås tur och ordentliga grejor till. Stora familjer har de inte heller längre på öarna. Ett eller två barn bara. De kan leva som grevar och baroner.

Sedan börjar Norberg berätta fiskemin-nen. Det skulle behövas många spalter för att återge dem, men tydligen hör han i alla fall till dem som har tur, även om han inte är så noga med att "ro i märke" och hålla på annat skrock som förr varit "A och O och Ö å Dalarö".

Det är roligt att höra den 68-årige handlaren berätta. Men om han påstår att fiskarna lever som grevar och baroner har han fel. Åtminstone om man frågar dem själva, då de kommer till affären i sina blåblusar och lyfter på Vegamössan.

— Bara besvärligt. Svårt att få bränsle, och det lilla man har får man snåla med som allting annat. Fisket? Det är dåligt. 200—300 kilo strömming pr natt är det mesta. Fast en del har fått fångster på 2.000 kilo, men det är såna som har tur.

Knut Ehrencrona på Björkö tycker i alla fall det är roligt att vara fiskare. Strömmingsfisket är i det närmaste slut nu och torsken tar vid. Största ström-mingsfångsten var 900 kilo en gång i höstas.

— Då tjänade jag och min kamrat omkring 300 kr. vardera på en natt. Men nu fick vi bara 15 kilo sista nat-ten, och det blir inte mycket ens efter 90 öre kilot. Rena förlusten med nuva-rande bränslepriser. Råolja och motor-fotogen är dyrbara saker i dessa tider, och kommer sedan en ångare och tar näten, så står man där vackert, efter-som garn inte längre finns att få.

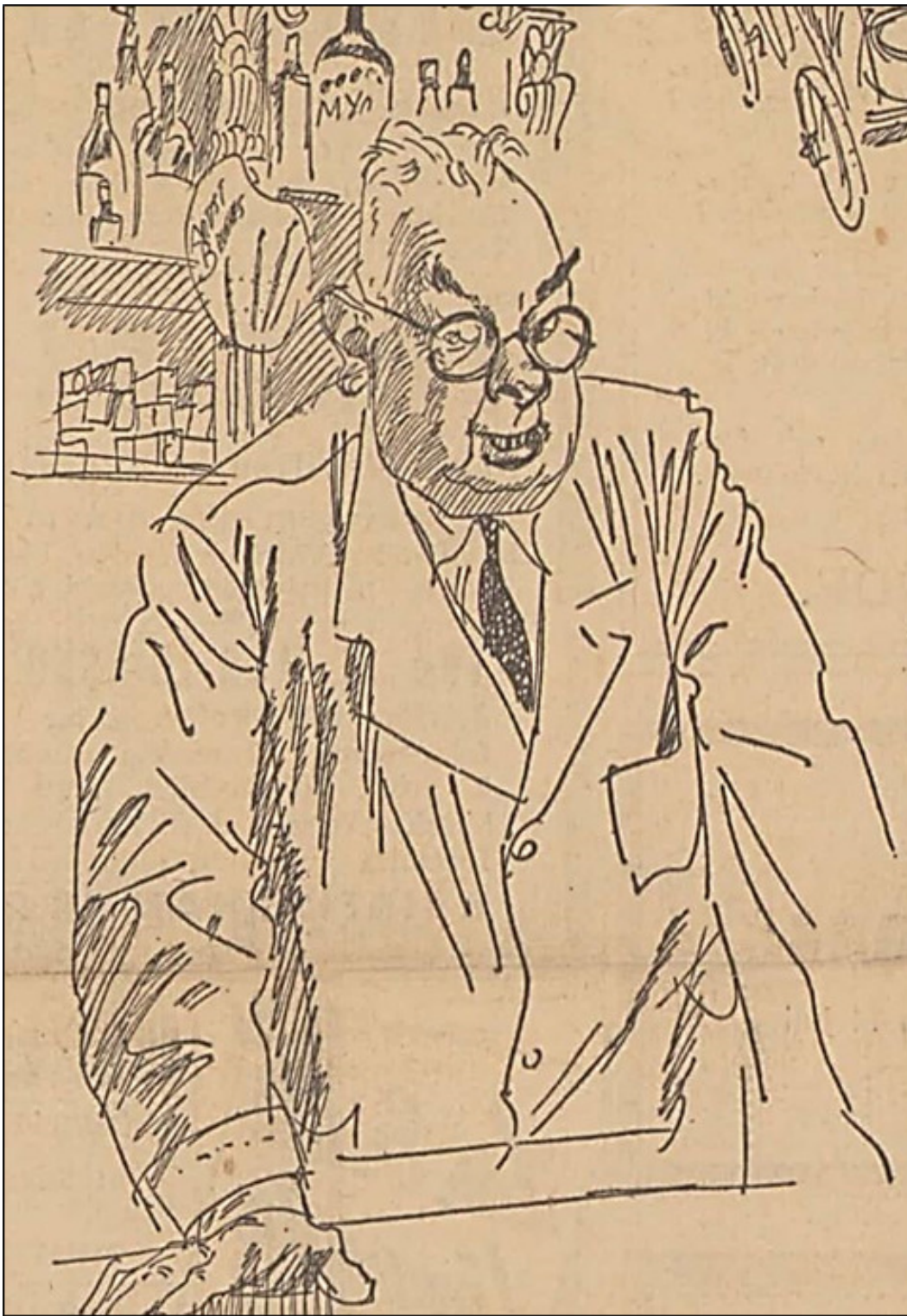
Ransonerna? Jo, jag klarar mig bra, fast jag ofta måste leva på matsäck. Men mina kamrater klagar. Själv saknar jag kaffet mest.

Men nog har man det bekymmersamt ibland, menar Ehrencrona innan han knallar ner till hamnen. Och det menar vi nog alla i dessa tider, vare sig vi är fiskare, handlare eller vad som helst. Men vill man hitta någon som är riktigt be-låten med livet, skall man prata med 8-åriga finländskan Irma Beckman. Hon ligger och plaskar i det 23-gradiga vatt-net nere vid stranden i sällskap med grå-nade Zornmodeller och har funnit ett pa-radis på Dalarö. Trots krig, kris och ran-soneringar.

Wenner.

Påföljande 7 sidor finns större bilder från artikeln.

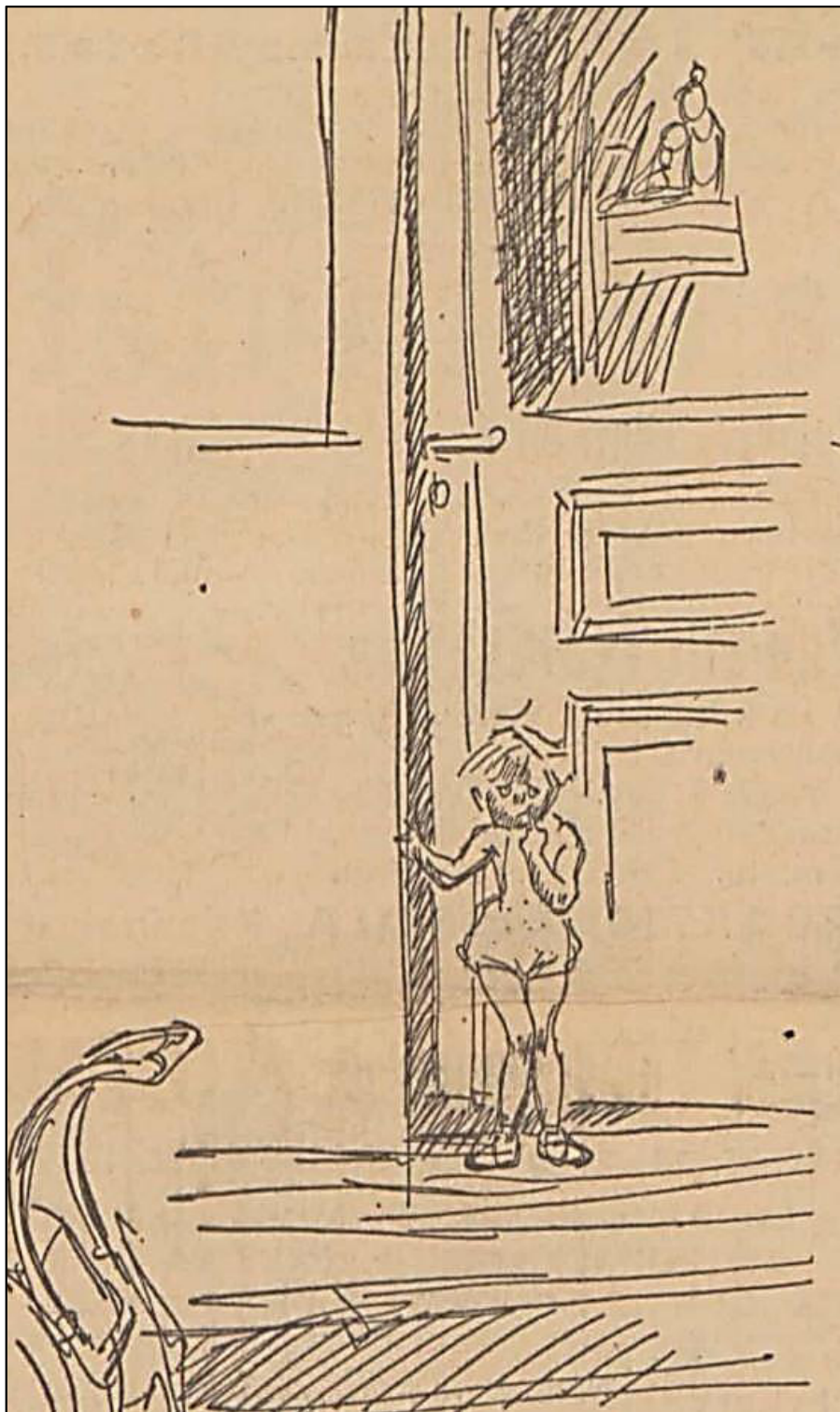

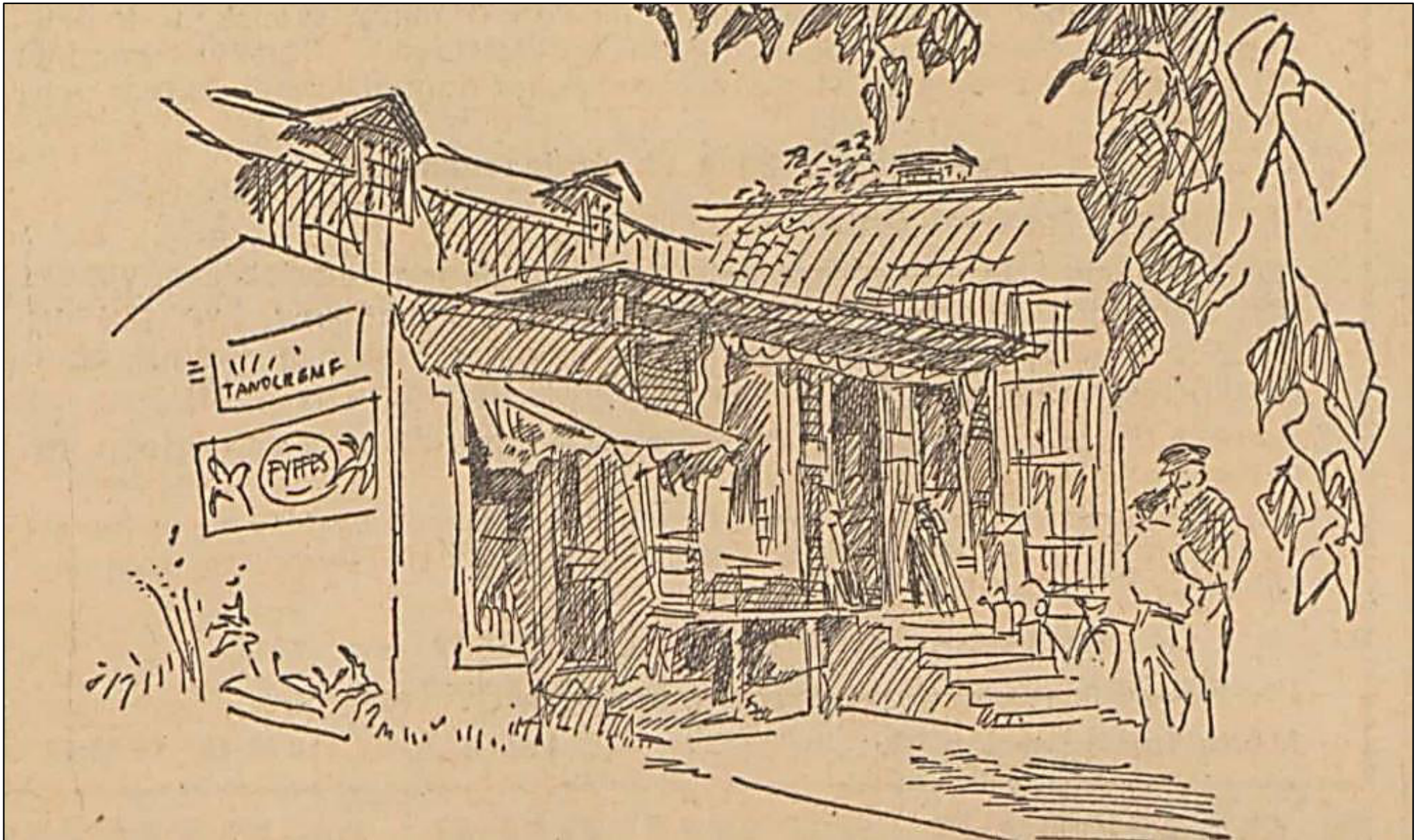
Fredrik Norberg i sin affär, 1942

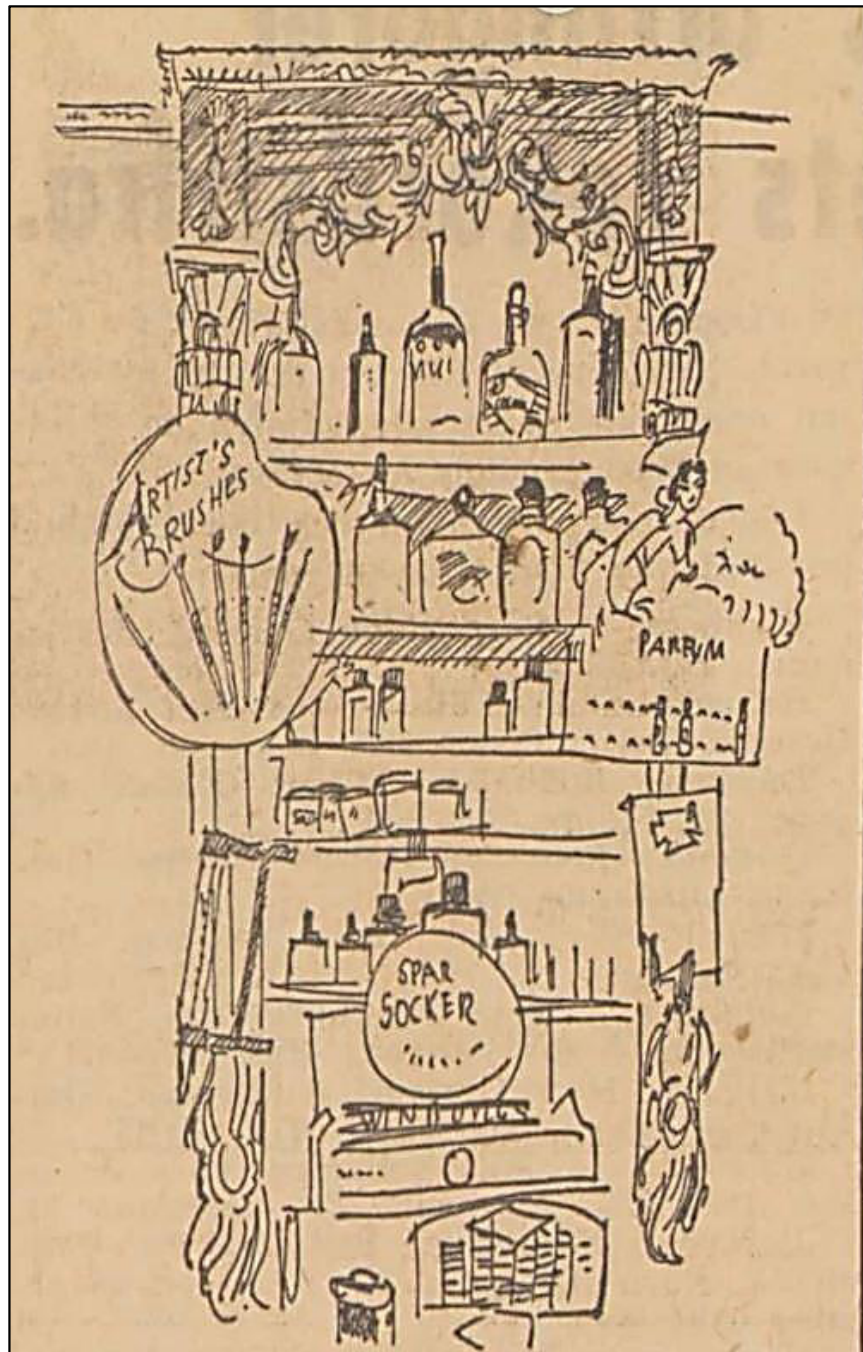

*Knut Ehrencrona på Björkö fick bara
15 kg. strömning sista natten.*

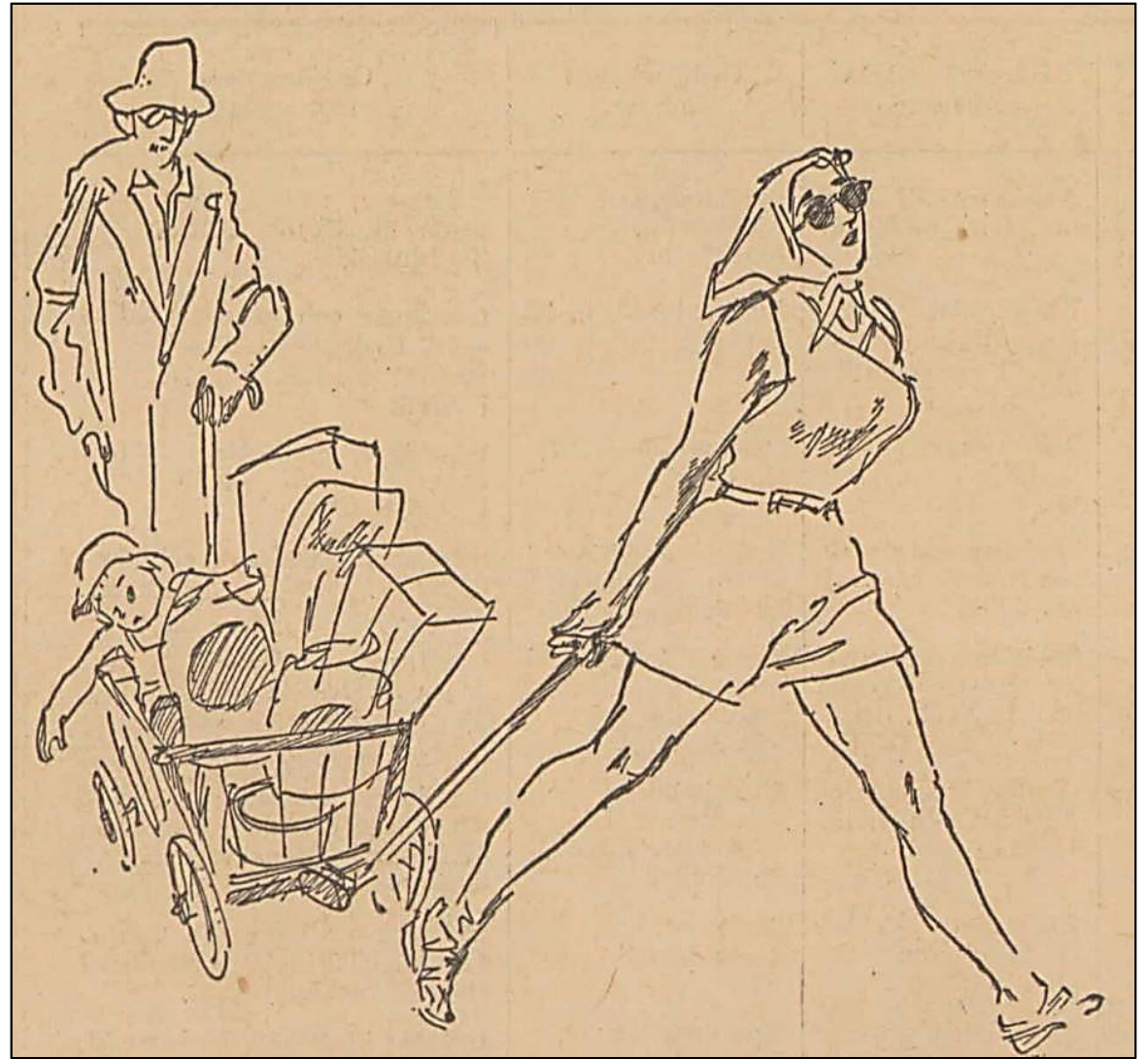

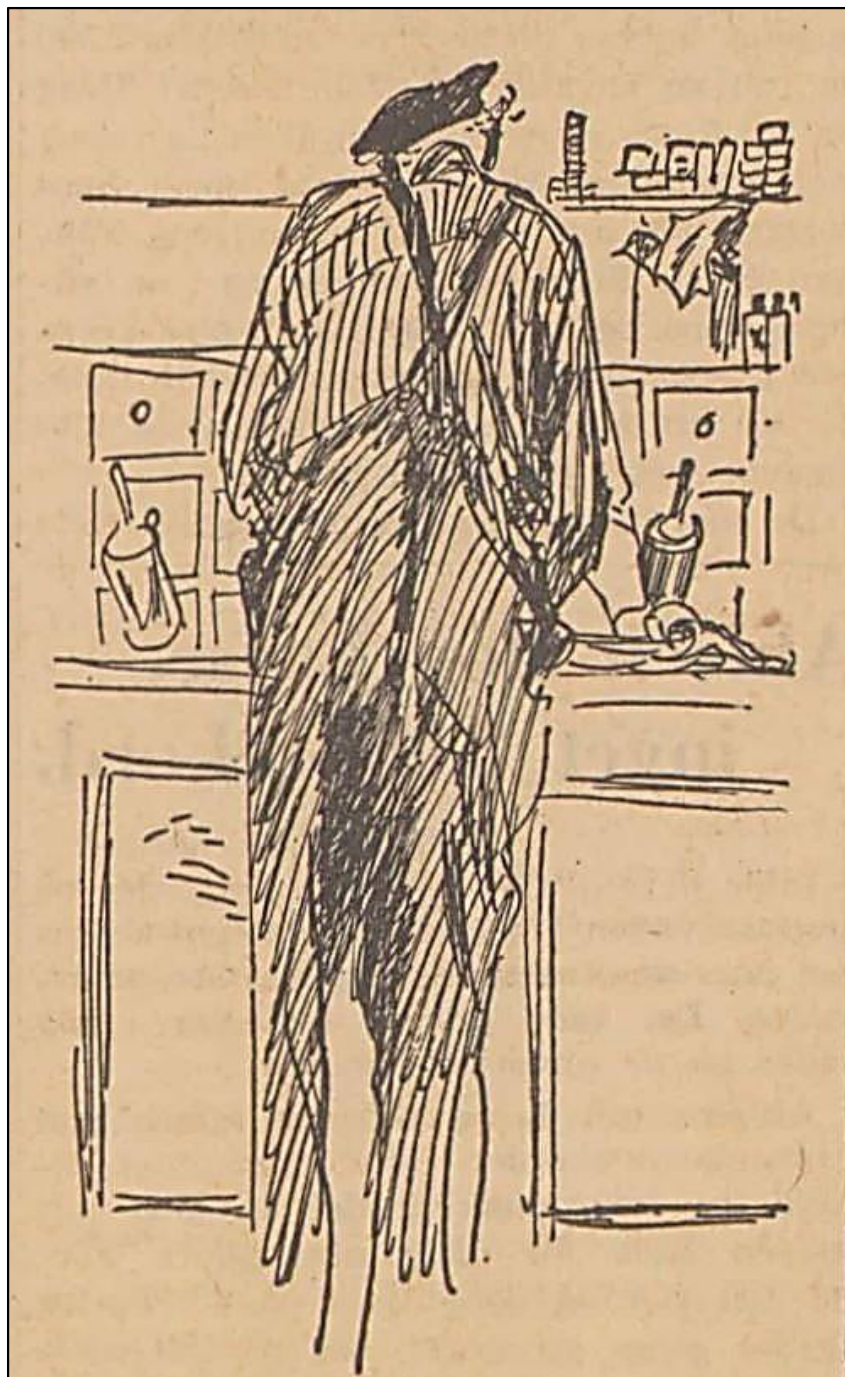
**Minsta kunden i
ljuvliga drömmar
om en slickepinne.**

Socketersättning, termometrar, parfym
och penslar — ett minne från Zorns tid?

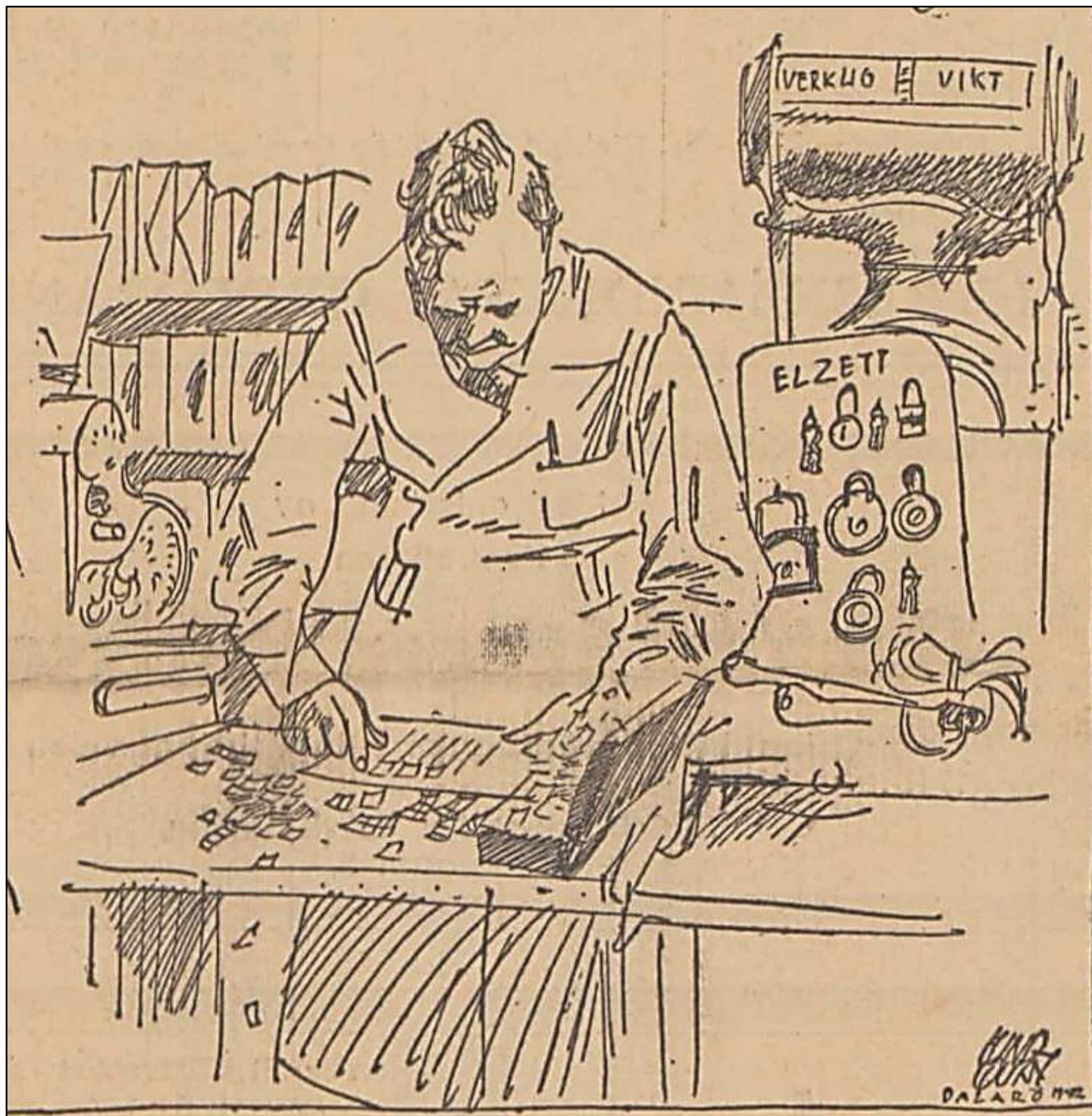

Vad säger handlarn, börjar det bli ont om skruv också?

Ett hörn av den innehållsrika butiken.

Biträdet Folke Markedal
med det eviga bekymret –
kupongklistring.

*Socketersättning, termometrar, parfym
och penslar — ett minne från Zorns tid?*

Nils Norbergs Speceri- & Diverseaffär

Affären grundades omkr. 1860 av Victor Jansson och övertogs av Carl Carlsson, som drev den till 1901, då den överläts till Fredrik Norberg. Han hade affären till 1945, då den övertogs av sonen Nils Norberg, nuvarande ägaren. Affären är belägen Odinsvägen 11, vilken fastighet äges av Nils Norberg. Försäljningen omfattar specerier, charkuterivaror, bosättningsartiklar, fiskredskap, oljor och bensin m. m. Tre personer äro anställda i affären.

Handlanden *Nils Kjell Norberg* är f. 28-12-02 i Värnamo, s. t. handl. Fredrik Nikolais Abraham N., f. 11-11-74 i Dalarö, o. h. h. Alma, f. Bengtsson i Jönköping; g. m. *Marta Wolter*, f. 1901 i Dorthmund, Tyskland. *Barn*: Inga Martha, f. 16-7-27, Nils Ingemar, f. 2-12-29.

N. var till 1924 anställd i faderns affär. Han var sedan strömmingsfiskare i Dalarö till 1935, då han erhöll anställning vid Vikanders korkfabrik i Sthlm. Åren 1940—45 var han åter strömmingsfiskare.

Okänt år.

Grosshandlare Fredrik Norberg utanför sin affär vid Odinsvägen 11.

Anna Lundgren nr 3 från vänster i den övre raden.

Sonja Husberg nr 1 från vänster i den nedre raden, **Fredrik Norberg nr 2, Fredrik Johansson nr 3 (Claes-Görans far), Fredrik Liljebad nr 6, Gunborg Liljebad Johansson nr 8, årtal saknas.**

Bouppteckning för Fredrik Norberg, 1947.

Hästberg, Stora Tuna socken Kopparbergs.

Stg 42* = Odinsvägen 11 nu Dalarö 2:111.

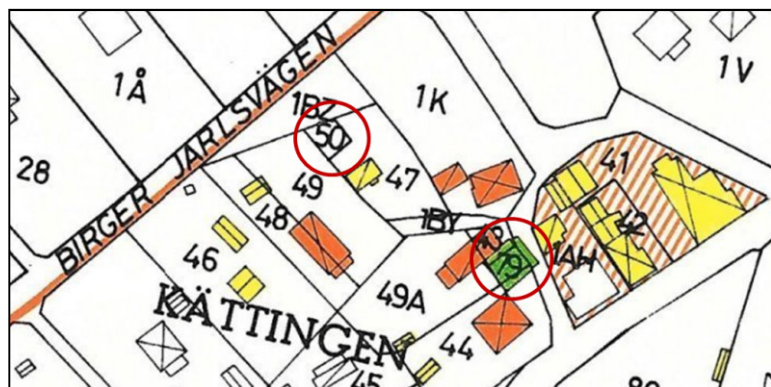
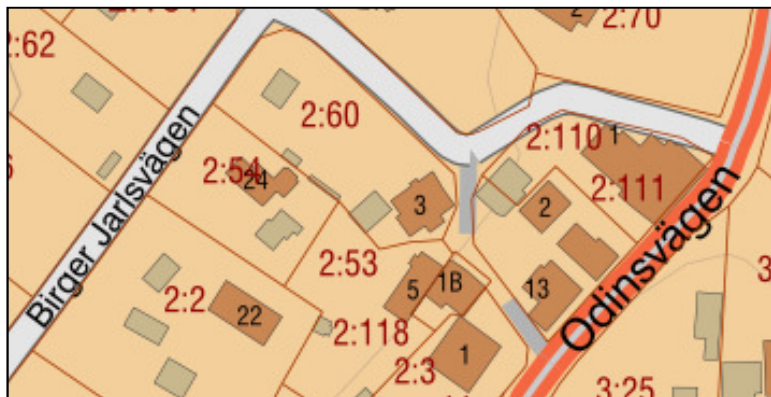
Stg 50* = En liten bit mark.

Stg 79* = Dvärgbacken.

Stg 1AH* = Odinsvägen 13, Dalarö 2:111

* Odinsvägen 11 och 13 är nu en fastighet = nr 13.

- I Eva Rosanders förteckning över fastigheter ingår Stg 50 i Birger Jarlsvägen 22 och Stg 79 i Dvärgbacken 1B.

Karta från 2023 resp. 1968.

Fredrik Norbergs 7 barn

1947

B o u p p t e c k n i n g .

År 1947 den 20 mars förrättades av undertecknade gode män bouppteckning efter f.d. handlanden Fredrik Nikolaus Abraham Norberg, född den 11 november 1874 samt senast boende och mentalsskriven stedsägan nr 42 i Dalarö socken, vilken avlidit den 21 december 1946 och som dödsbodelägare efterlämnat myndiga barnen:

- 1) Per Fredrik Norberg, å okänd ort i Argentina
- 2) Nils Kjell Norberg, Dalarö
- 3) Anna-Lisa Norberg å okänd ort i U.S.A.
- 4) Hans Norberg, å okänd ort i U.S.A.
- 5) Artur Norberg, Dalarö
- 6) Gurli Norberg, Dalarö och
- 7) Börje Norberg, Dalarö.

Fastigheter som Fredrik Norberg ägde vid sin död.

Fastigheter

Skomsarby 9³, Hästberg, Stora Tuna socken, Kopparbergs

län taxv. " 2.800:--

Stedsägan nr 42 i Dalarö socken, Stockholms län " " 8.000:--

Stedsägorna 50 och 79 i Dalarö socken, Stockholms

län " " 3.400:--

Stedsägan 1 AH i Dalarö socken, Stockholms län " " 8.100:--

S a m m a n d r a g:

Summa tillgångar kr. 33.469:--

Summa skulder " 4.606:--

Behållning kronor 28.863:-- = 744 000:- idag